ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 8ης Απριλίου 2003 *

Στην υπόθεση C-471/02 P(R),

Santiago Gómez-Reino, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον M.-A. Lucas, avocat,

αναιρεσείων

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 17 Οκτωβρίου 2002 ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-215/02 R, Goméz-Reino κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. 2002, σ. I-A-199 και II-1019), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους H.-P. Hartvig και J. Currall, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

αντικαθιστώντας τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 85, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που κατέστη εφαρμοστέο στη διαδικασία αναιρέσεως σύμφωνα με το άρθρο 118 του ιδίου κανονισμού,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα F. G. Jacobs,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 26 Δεκεμβρίου 2002, ο Santiago Gómez-Reino άσκησε αναίρεση, σύμφωνα με τα άρθρα 225 ΕΚ και 50, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, κατά της διατάξεως του

Προέδρου του Πρωτοδικείου της 17ης Οκτωβρίου 2002, T-215/02 R, Gómez-Reino κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. 2002, σ. I-A-199 και II-1019, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε τις αιτήσεις του για τη λήψη προσωρινών μέτρων που υποβλήθηκαν δυνάμει του άρθρου 104, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, επιδιώκοντας να διαταχθούν, πρώτον, η προσκόμιση ορισμένων εγγράφων, δεύτερον, η αναστολή σειράς ληφθεισών αποφάσεων ή η απαγόρευση θεσπίσεως αποφάσεων στο μέλλον σχετικά με τις διεξαχθείσες από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολεμήσεως της Απάτης (στο εξής: OLAF) εσωτερικές έρευνες και, τρίτον, η λήψη μέτρων δυνάμει του άρθρου 24 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).

2 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Φεβρουαρίου 2003, η Επιτροπή υπέβαλε τις γραπτές παρατηρήσεις της ενώπιον του Δικαστηρίου.

3 Εφόσον οι γραπτές παρατηρήσεις των διαδίκων περιέχουν όλες τις αναγκαίες πληροφορίες για να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως, δεν είναι αναγκαία η εκ μέρους τους παροχή προφορικών εξηγήσεων.

Το νομικό πλαίσιο

4 Κατά το άρθρο 9 του κανονισμού (ΕΚ) 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Μαΐου 1999, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) (ΕΕ L 136, σ. 1):

«1. Μετά το πέρας της έρευνας που διεξήγαγε, η Υπηρεσία καταρτίζει, υπό την εποπτεία του διευθυντή, έκθεση που προσδιορίζει ιδίως τα διαπιστωθέντα περι-

στατικά, την ενδεχόμενη οικονομική ζημία, και τα συμπεράσματα της έρευνας, συμπεριλαμβανομένων των συστάσεων του διευθυντή της Υπηρεσίας για τη συνέχεια που θα πρέπει να δοθεί.

[...]

4. Οι εκθέσεις που καταρτίζονται μετά από εσωτερική έρευνα και κάθε συναφές χρήσιμο έγγραφο διαβιβάζονται στο οικείο θεσμικό όργανο [...]. Τα θεσμικά όργανα [...] δίνουν στις εσωτερικές έρευνες τη συνέχεια, ιδίως πειθαρχική και δικαστική, την οποία απαιτούν τα αποτελέσματα των ερευνών αυτών, και ενημερώνουν σχετικά τον διευθυντή της Υπηρεσίας, εντός προθεσμίας που ορίζει αυτός στα συμπεράσματα της έκθεσής του, για τη συνέχεια που δίνουν στις έρευνες.»

5 Το άρθρο 4, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1999/396/ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 2ας Ιουνίου 1999, σχετικά με τους όρους και τις λεπτομέρειες των εσωτερικών ερευνών στον τομέα της καταπολέμησης της απάτης, της δωροδοκίας και κάθε άλλης παράνομης δραστηριότητας επιζήμιας για τα συμφέροντα των Κοινοτήτων (ΕΕ L 149, σ. 57), προβλέπει τα εξής:

«Στην περίπτωση που αποκαλύπτεται το ενδεχόμενο προσωπικής εμπλοκής [...] υπαλλήλου [...] της Επιτροπής, ο ενδιαφερόμενος πρέπει να ενημερώνεται ταχέως, εφόσον από την ενημέρωση αυτή δεν υπάρχει κίνδυνος να θιγεί η έρευνα. Δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να εξαχθούν κατά τη λήξη της έρευνας συμπεράσματα που θα αφορούν ονομαστικά [...] υπάλληλο [...] της Επιτροπής χωρίς να έχει δοθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να εκφρασθεί σχετικά με όλα τα πραγματικά περιστατικά που τον αφορούν.»

6 Κατά το άρθρο 5 της αποφάσεως 1999/396:

«Εάν κατά τη λήξη εσωτερικής έρευνας δεν προκύψει επιβαρυντικό στοιχείο για το εγκαλούμενο [...] υπάλληλο [...] της Επιτροπής, η εσωτερική έρευνα που τον αφορά

τίθεται στο αρχείο χωρίς να δοθεί συνέχεια με απόφαση του διευθυντή της υπηρεσίας, ο οποίος ενημερώνει σχετικά γραπτώς τον ενδιαφερόμενο.»

7 Το παράρτημα IX του ΚΥΚ, σχετικά με την πειθαρχική διαδικασία, στο άρθρο του 11 προβλέπει τα εξής:

«Η πειθαρχική διαδικασία δύναται να κινηθεί εκ νέου από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, ιδία πρωτοβουλία ή αιτήσει του ενδιαφερομένου, βάσει νέων στοιχείων και σοβαρών αποδεικτικών μέσων.»

8 Τέλος, το άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ έχει ως εξής:

«Οι Κοινότητες παρέχουν βοήθεια στον υπάλληλο, ιδίως σε περίπτωση διώξεως των δραστών απειλών, προσβολών, εξυβρίσεων, δυσφημίσεων, ή αποπειρών εναντίον του προσώπου και της περιουσίας είτε του ιδίου είτε των μελών της οικογενείας του, λόγω της ιδιότητάς του ή των καθηκόντων του.»

Τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς και η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία

9 Το πραγματικό πλαίσιο της υποθέσεως και η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία εκτίθενται ως εξής στις σκέψεις 5 έως 24 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως:

«5 Ο προσφεύγων, υπάλληλος της Επιτροπής, υπήρξε διευθυντής της υπηρεσίας κοινοτικής ανθρωπιστικής βοήθειας (ECHO) από την 1η Οκτωβρίου 1992 έως την 31η Δεκεμβρίου 1996.

6 Βάσει εκθέσεως της μονάδας για τον συντονισμό της καταπολεμήσεως της απάτης (UCLAF) κινήθηκε πειθαρχική διαδικασία κατά του προσφεύγοντος. Η διαδικασία αυτή είχε μεταξύ άλλων ως σκοπό να αποδειχθεί αν ο προσφεύγων έπρεπε να θεωρηθεί υπεύθυνος ως διευθυντής της ECHO, για παρατυπίες που διαπράχθηκαν κατά την εκτέλεση ορισμένων συμβάσεων που συνήψε η ECHO.

7 Στις 14 Ιουλίου 1999, η Επιτροπή, υπό την ιδιότητά της της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), ακολούθησε την αιτιολογημένη γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου, σύμφωνα με την οποία οι προσαπτόμενες στον προσφεύγοντα αιτιάσεις δεν αποδείχθηκαν και αποφάσισε να θέσει στο αρχείο χωρίς να δοθεί συνέχεια την κινηθείσα κατ' αυτού πειθαρχική διαδικασία.

8 Αφού πολλά άρθρα στον τύπο αμφισβήτησαν η χρηστότητα και η εντιμότητα του προσφεύγοντος ή εκφράσθηκαν αμφιβολίες ως προς την κανονικότητα και την αντικειμενικότητα της πειθαρχικής διαδικασίας της οποίας αποτέλεσε αντικείμενο, ο προσφεύγων, με προσφυγή που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Απριλίου 2000, ζήτησε, αφενός, την ακύρωση πολλών ρητών ή σιωπηρών αποφάσεων της Επιτροπής σχετικά με τις αιτήσεις περί αρωγής που είχε υποβάλει δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ όσον αφορά τα εν λόγω άρθρα στον τύπο και όσον αφορά τις δηλώσεις ορισμένων υπαλλήλων και μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου θεωρουμένων ως δυσφημιστικών έναντι αυτού και, αφετέρου, αποζημίωση (υπόθεση Τ-108/00 R).

9 Την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων υπέβαλε, με χωριστό δικόγραφο, αίτηση για τη λήψη προσωρινών μέτρων επιδιώκοντας να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία λόγω των αποφάσεων των οποίων η ακύρωση ζητείται (υπόθεση Τ-108/00 R).

10 Επειδή οι διάδικοι ενημέρωσαν το Πρωτοδικείο για φιλική συμφωνία στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων, η υπόθεση Τ-108/00 R διαγράφηκε από το Πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουλίου 2000. Σύμφωνα με τη φιλική συμφωνία, η Επιτροπή απηύθυνε διορθωτικό έγγραφο στα οικεία όργανα τύπου και διαβίβασε αντίγραφα των εν λόγω εγγράφων στην πρόεδρο της επιτροπής του ελέγχου του προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (στο εξής: Cocobu). Σε όλα αυτά τα έγγραφα διευκρινιζόταν μεταξύ άλλων ότι "η ληφθείσα στο πλαίσιο [της πειθαρχικής διαδικασίας της οποίας ο προσφεύγων απετέλεσε αντικείμενο] απόφαση είναι οριστική, ελλείψει νέων στοιχείων που δεν υφίστανται στο παρόν στάδιο".

11 Με διάταξη της 12ης Σεπτεμβρίου 2001, η υπόθεση Τ-108/00 διαγράφηκε από το Πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου.

12 Στις 13 Νοεμβρίου 2000, ένα δανέζικο τηλεοπτικό κανάλι μετέδωσε ένα πρόγραμμα με τίτλο "τα τσακάλια της ενισχύσεως" θέτοντας υπό αμφισβήτηση τη χρηστότητα και την εντιμότητα του προσφεύγοντος και εκφράζοντας αμφιβολίες ως προς την κανονικότητα και την αντικειμενικότητα της πειθαρχικής διαδικασίας της οποίας αποτέλεσε αντικείμενο. Επιληφθείσα αιτήσεως υπό την έννοια αυτή, η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 24 του ΚΥΚ, βοήθησε τον προσφεύγοντα στις κινηθείσες κατά των δημιουργών του προγράμματος αυτού διώξεων απευθύνοντας στο εν λόγω τηλεοπτικό κανάλι έγγραφο με περιεχόμενο παρόμοιο με εκείνο των εγγράφων που είχε αποστείλει σε εκτέλεση της φιλικής συμφωνίας που είχε επέλθει στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-108/00 R.

13 Στις 13 Φεβρουαρίου 2001, ο van Buitenen, υπάλληλος της Επιτροπής, απηύθυνε σημείωμα σε πολλά μέλη της Επιτροπής, μεταξύ των οποίων ο Kinnock, εκφράζοντας την αντίδρασή του στο πρόγραμμα που μετέδωσε η δανική τηλεόραση και ερωτώντας τους αποδέκτες ως προς τον κανονικό χαρακτήρα της πειθαρχικής διαδικασίας που κινήθηκε κατά του προσφεύγοντος, καθώς και ως προς τις ενδεχόμενες συνέπειες σε περίπτωση παρατυπίας της εν λόγω διαδικασίας.

14 Τον Αύγουστο 2001, ο van Buitenen υπέβαλε στην OLAF και την Επιτροπή έκθεση περιέχουσα πολλούς ισχυρισμούς περί παρατυπιών (στο εξής: έκθεση του van Buitenen). Η OLAF είχε επίσης λάβει από έναν δικηγόρο, τον Ιούνιο του 1999, έγγραφα τα οποία ανέφεραν επίσης παρατυπίες στους κόλπους της Επιτροπής.

15 Σύμφωνα με ανακοινωθέν τύπου της Επιτροπής, με ημερομηνία 26 Φεβρουαρίου 2002, τόσο η OLAF όσο και η Γενική Διεύθυνση (ΓΔ) "προσωπικό και διοίκηση" "άρχισαν να εργάζονται για να καθορίσουν αν το εν λόγω έγγραφο [η έκθεση του van Buitenen] περιείχε στοιχεία δυνάμενα να προκαλέσουν τη διεξαγωγή τυπικής έρευνας". Από αυτό προκύπτει επίσης ότι "η OLAF διαβίβασε την περίληψη της εκθέσεώς της στην ΓΔ ['προσωπικό και διοίκηση'] στις 15 Φεβρουαρίου 2002" και ότι η ίδια αυτή "έκθεση διαβιβάσθηκε την ίδια ημέρα στην προεδρία της επιτροπής ελέγχου του προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Cocobu)". Το εν λόγω ανακοινωθέν αναφέρει, τέλος, ότι "αποφάσεις θα ληφθούν στη συνέχεια επί της κατάλληλης συνέχειας που πρέπει να δοθεί στο έγγραφο του van Buitenen".

16 Με το από 28 Φεβρουαρίου 2002 ανακοινωθέν τύπου, η Επιτροπή κατέστησε γνωστό, μεταξύ άλλων, ότι εσωτερική έρευνα ήταν σε εξέλιξη, αφορώσα την UCLAF, και ότι αποδεικνύονταν αναγκαίοι συμπληρωματικοί έλεγχοι σε τέσσερις περιπτώσεις.

17 Άρθρα που δημοσιεύτηκαν στον γερμανικό, αγγλικό και ιταλικό τύπο παρείχαν πληροφορίες σχετικά με την ύπαρξη ερευνών που διεξήγε η OLAF κατόπιν της εκθέσεως van Buitenen και την πρόοδό τους.

18 Με σημείωμα φέρον ημερομηνία 7 Μαρτίου 2002, διαβιβασθέν στους N. Kinnock, μέλος της Επιτροπής, R. Kendall, πρόεδρο της επιτροπής εποπτείας της OLAF, και F.-H. Brüner, διευθυντή της OLAF, ο προσφεύγων επεσήμανε ότι έλαβε γνώση άρθρων του τύπου που αναφέρονταν στην επεξεργασία από

την OLAF μιας "εκθέσεως-σημειώματος [...] που διαβιβάσθηκε φαίνεται [...] στην Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (Cocobu)" και έθεταν υπό αμφισβήτηση τη διεξαγωγή της πειθαρχικής διαδικασίας της οποίας είχε αποτελέσει αντικείμενο. Δεδομένου ότι δεν έλαβε γνώση της εκθέσεως του van Buitenen ούτε της "εκθέσεως-σημειώματος" της OLAF ισχυρίσθηκε ότι τα δικαιώματά του άμυνας προσεβλήθησαν και ζήτησε πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα. Επιπλέον, ζητούσε, πρώτον, την αρωγή της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ ενόψει δηλώσεως μέλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της Stauner, στο περιοδικό *Stern*, δεύτερον την ανακοίνωση νέων γεγονότων στηριζόμενα σε λυσιτελή αποδεικτικά μέσα δυνάμενα να δικαιολογήσουν την εκ νέου κίνηση της πειθαρχικής διαδικασίας της οποίας αποτέλεσε αντικείμενο ή, εναλλακτικώς, την αρωγή της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ όσον αφορά δήλωση περιληφθείσα στην εφημερίδα *Le Monde*.

19 Στις 11 Μαρτίου 2002, ο N. Kinnock υπέβαλε, κατά τη συνεδρίαση του Cocobu κεκλεισμένων των θυρών, έγγραφο της Επιτροπής το οποίο περιείχε υπό τον τίτλο "Proposals and recommandations" ("Προτάσεις και συστάσεις"), τα εξής: "In relation to the allegations against a former Director General of ECHO, the documents handed over to OLAF by van Buitenen and in 1999 by a lawyer and which have now surfaced, should carefully be examined by OLAF in the active file, in order to evaluate whether the new facts could justify new measures against the person mentioned" ("όσον αφορά τους ισχυρισμούς κατά του πρώην γενικού διευθυντή της ECHO, τα έγγραφα που διαβιβάστηκαν στην OLAF από τον van Buitenen και, το 1999, από ένα δικηγόρο, έγγραφα στο εξής επανευρεθέντα, πρέπει να εξετασθούν επιμελώς από την OLAF στο πλαίσιο της τρέχουσας δικογραφίας, προκειμένου αν εκτιμηθεί σε τι βαθμό τα νέα πραγματικά περιστατικά μπορούν να δικαιολογήσουν νέα μέτρα κατά του αναφερθέντος προσώπου").

20 Με την από 8 Απριλίου 2002 απάντησή του στο σημείωμα του προσφεύγοντος της 7ης Μαρτίου 2002, ο N. Kinnock ενημέρωσε τον τελευταίο ότι η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 24 του ΚΥΚ, είχε αποστείλει επιστολή με σειρά επιχειρημάτων στο περιοδικό *Stern*. Ανέφερε επίσης τα εξής: "Όσον αφορά τα αντίγραφα εγγράφων που ζητείτε να λάβετε, δηλαδή το τμήμα του εγγράφου του van buitenen και το τμήμα της εξετάσεως που η OLAF έκανε ως προς το τελευταίο

αυτό έγγραφο, πρέπει να σας επισημάνω ότι, αν η OLAF κινήσει έρευνα ως προς την ECHO, θα έχετε δικαιώματα συνδεόμενα με την κίνηση μιας τέτοιας έρευνας", σύμφωνα με το κείμενο του άρθρου 4 της αποφάσεως 1999/396. Παρατηρούσε επίσης ότι η έμμεση αναφορά του προσφεύγοντος στο άρθρο 11 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ εστερείτο λυσιτελείας λόγω μη κινήσεως εκ νέου της πειθαρχικής διαδικασίας.

[...]

21 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο προσφεύγων, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Ιουλίου 2002, άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

"1. να διαπιστώσει ότι η OLAF παρανόμως δεν έλαβε ως προς αυτόν τα μέτρα που επιβάλλουν οι εφαρμοστέοι κανόνες, δηλαδή, δεν του ανακοίνωσε την απόφαση κινήσεως ερευνών που τον αφορούν ατομικά, δεν τον πληροφόρησε για έρευνες που μπορεί να τον εμπλέκουν προσωπικά, και μάλιστα δεν του έδωσε τη δυνατότητα να εκφράσει τις απόψεις του επί όλων των πραγματικών περιστατικών που τον αφορούν προτού αντληθούν από τις έρευνες αυτές συμπεράσματα που τον αφορούν προσωπικά·

2. να ακυρώσει τις αποφάσεις του διευθυντή της OLAF και της Επιτροπής που αποκαλύφθηκαν με το από 26 Φεβρουαρίου 2002 ανακοινωθέν τύπου της Επιτροπής περί ενάρξεως ή εκ νέου κινήσεως, τον Σεπτέμβριο 2001 ερευνών, βάσει της εκθέσεως van buitenen της 31ης Αυγούστου 2001, επί της υποθέσεως ECHO ή τις διαδικασίες στις οποίες οδήγησε η υπόθεση αυτή, ή όσον αφορά την ύπαρξη νέων στοιχείων στην υπόθεση αυτή·

3. να ακυρώσει όλες τις πράξεις ενημερώσεως που συμπληρώθηκαν στο πλαίσιο των ερευνών αυτών·

4. να ακυρώσει όλα τα συμπεράσματα που αντλήθηκαν από τις έρευνες αυτές και, ιδίως, τις εκθέσεις της 31ης Ιανουαρίου 2002 της ομάδας των 'δικαστών' της OLAF και της 15ης Φεβρουαρίου 2002 της Υπηρεσίας·

5. να ακυρώσει την απόφαση του διευθυντή της OLAF που αποκαλύφθηκε με το από 28 Φεβρουαρίου 2002 ανακοινωθέν τύπου της Επιτροπής περί κινήσεως τυπικής έρευνας κατά πρώην υπαλλήλων της UCLAF, και, ιδίως, του συντονιστή της έρευνας στην υπόθεση ECHO, λόγω εμποδίων που δημιούργησαν στις έρευνες του εξεταστή της UCLAF που είχε επιφορτιστεί με την υπόθεση αυτή·

6. να ακυρώσει την μη κοινοποιηθείσα ή δημοσιευθείσα απόφαση του διευθυντή της OLAF, η οποία προκύπτει από το έγγραφο που παρουσίασε ο Αντιπρόεδρος της επιτροπής στην Cocobu κατά τη συνεδρίαση της 11ης Μαρτίου καθώς και από τα έγγραφα της 12ης και 15ης Απριλίου στην προεδρία της επιτροπής αυτής, περί κινήσεως έρευνας επί της προβαλλομένης νοθεύσεως των διαδικασιών στην υπόθεση ECHO καταλογιζομένης σε 'σύμπραξη υψηλοβάθμων υπαλλήλων' στους οποίους φέρεται ότι περιλαμβανόταν ο προσφεύγων·

7. να ακυρώσει την μη κοινοποιηθείσα ή δημοσιευθείσα απόφαση του διευθυντή της OLAF, η οποία προκύπτει από τα ίδια έγγραφα, περί εκ νέου κινήσεως έρευνας κατά του προσφεύγοντος στην υπόθεση ECHO βάσει των προβαλλομένων ως νέων στοιχείων στην υπόθεση αυτή, τα οποία μπορούν να δικαιολογήσουν την εκ νέου κίνηση ή επανάληψη της αρχικής διαδικασίας εναντίον του·

8. να ακυρώσει όλες τις πράξεις ελέγχου που συμπληρώθηκαν στο πλαίσιο των ερευνών αυτών·

9. να ακυρώσει όλα τα συμπεράσματα που αντλήθηκαν από τις εν λόγω έρευνες·

10. να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής που του κινοποιήθηκε με έγγραφο της 8ης Απριλίου 2002 του αντιπροέδρου της, καθόσον με την απόφαση αυτή απορρίπτονται οι αιτήσεις περί αρωγής που είχε υποβάλει στις 8 Μαρτίου 2002 και προηγουμένως ή καθόσον η Επιτροπή δεν πληροί την υποχρέωσή της να προβεί αυτεπαγγέλτως στην αρωγή αυτή με πρόσφορα μέσα·

11. να διαπιστώσει τον παράνομο χαρακτήρα των παραλείψεων διασφαλίσεως της αρωγής στον προσφεύγοντα μετά την ημερομηνία αυτή, λόγω των αιτήσεων που υπέβαλε ή αυτεπαγγέλτως·

12. να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση της 7ης Ιουλίου 2002 περί απορρίψεως εκ μέρους του διευθυντή της OLAF των από 8 Μαρτίου διοικητικών ενστάσεων του προσφεύγοντος κατά των αποφάσεων και παραλείψεων να ληφθούν τα μέτρα που επιβάλλονται από τους εφαρμοστέους στην OLAF κανόνες, των οποίων ζητεί την ακύρωση ή τη διαπίστωση του μη συννόμου χαρακτήρα τους, ή περί απορρίψεως των αιτήσεων του προσφεύγοντος να ληφθούν ως προς αυτόν τα μέτρα που επιβάλλονται από τους εφαρμοστέους στην OLAF κανόνες·

13. να ακυρώσει τη ρητή απόφαση της 8ης Απριλίου 2002 περί απορρίψεως εκ μέρους της Επιτροπής των διοικητικών ενστάσεων του προσφεύγοντος κατά των αποφάσεων και παραλείψεων να ληφθούν τα μέτρα που επιβάλλονται από τον ΚΥΚ, των οποίων ζητεί την ακύρωση ή τη διαπίστωση του μη συννόμου χαρακτήρα τους, ή περί απορρίψεως των αιτήσεων του προσφεύγοντος να ληφθούν ως προς αυτόν τα μέτρα που επιβάλλονται από τον ΚΥΚ·

14. να καταδικάσει την Επιτροπή να του καταβάλει ένα εκατομμύριο ευρώ για ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης καθώς και της βλάβης που υπέστη στη σταδιοδρομία του, υπολογιζόμενο προσωρινώς, πλέον τόκων προς 8 % ετησίως από 1ης Μαρτίου 2002 και μέχρι πλήρους αποπληρωμής·

15. να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα."

22 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας από τον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου:

"1. να διατάξει την OLAF και την Επιτροπή να [του] ανακοινώσουν:

α) τα χωρία και τα παραρτήματα της εκθέσεως [του] van Buitenen της 31ης Αυγούστου 2001 που τον αφορούν άμεσα ή έμμεσα, προσωπικά ή μαζί με άλλους, λόγω της υποθέσεως ECHO ή των διαδικασιών τις οποίες αυτή προκάλεσε ή προβαλλόμενα ως νέα στοιχεία στην υπόθεση αυτή·

β) το έγγραφο με το οποίο ένας δικηγόρος ανακοίνωσε στην OLAF, τον Ιούνιο 1999, 63 σελίδες εσωτερικών εγγράφων ως προς το θέμα αυτό, και τα εν λόγω έγγραφα·

γ) όλες τις αποφάσεις κινήσεως βάσει των εγγράφων αυτών ερευνών·

δ) όλες τις πράξεις πληροφορήσεως που συμπληρώθηκαν στο πλαίσιο των εν λόγω ερευνών·

ε) όλα τα συμπεράσματα που αντλήθηκαν από τις έρευνες αυτές και ιδίως την εμπιστευτική έκθεση της 31ης Ιανουαρίου 2002 των μελών της ομάδας των 'δικαστών' της OLAF και την έκθεση της 15ης Φεβρουαρίου 2002 της OLAF προς την Επιτροπή και την Cocobu·

στ) όλες τις αποφάσεις συνεχίσεως ή τις συνέχειες που επεφύλαξε η Επιτροπή στις εκθέσεις αυτές, και ιδίως το έγγραφο που παρουσίασε στις 11 Μαρτίου 2002 ο Αντιπρόεδρος της Επιτροπής στην Cocobu κατά τη συνεδρίαση κεκλεισμένων των θυρών της 11ης Μαρτίου 2002·

ζ) όλες τις αποφάσεις περί κινήσεως τυπικών ερευνών ή εξακολουθήσεως ερευνών που ελήφθησαν βάσει των εν λόγω εγγράφων, συμπερασμάτων, εκθέσεων ή αποφάσεων περί συνεχίσεως·

η) όλες τις πράξεις πληροφορήσεως που συμπληρώθηκαν στο πλαίσιο των εν λόγω ερευνών·

θ) όλα τα συμπεράσματα που αντλήθηκαν από τις εν λόγω έρευνες·

2. να αναστείλει τις αποφάσεις του διευθυντή της OLAF και της Επιτροπής που αποκαλύφθηκαν με το ανακοινωθέν τύπου της 26ης Φεβρουαρίου 2002 περί κινήσεως ή επαναλείψεως τον μήνα Σεπτέμβριο 2001, βάσει της εκθέσεως [του] van Buitenen της 31ης Αυγούστου 2001 και των εγγράφων που ανακοινώθηκαν στην OLAF από ένα δικηγόρο τον Ιούνιο 1999, των ερευνών επί της υποθέσεως ECHO ή των διαδικασιών τις οποίες αυτή προκάλεσε, ή ως προς την ύπαρξη νέων στοιχείων στο πλαίσιο της υποθέσεως αυτής·

3. να αναστείλει όλες τις πράξεις πληροφορήσεως που συμπληρώθηκαν στο πλαίσιο των εν λόγω ερευνών·

4. να αναστείλει όλα τα συμπεράσματα που αντλήθηκαν από τις έρευνες αυτές και ιδίως τις εκθέσεις της 31ης Ιανουαρίου 2002 της ομάδας των 'δικαστών' της OLAF και της 15ης Φεβρουαρίου 2002 της υπηρεσίας, καθώς και το έγγραφο που παρουσίασε ο Αντιπρόεδρος της Επιτροπής κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως κεκλεισμένων των θυρών της 11ης Μαρτίου 2002 της Cocobu·

5. να αναστείλει την απόφαση της OLAF που αποκαλύφθηκε με το από 28 Φεβρουαρίου 2002 ανακοινωθέν τύπου περί κινήσεως τυπικής έρευνας κατά πρώην υπαλλήλων της UCLAF, και ιδίως του συντονιστή της έρευνας στην υπόθεση ECHO, λόγω εμποδίων που δημιούργησαν στις έρευνες του επιφορτισμένου με την υπόθεση αυτή εξεταστή·

6. να αναστείλει ή να απαγορεύσει την απόφαση του διευθυντή της OLAF, της οποίας η έκδοση ή η ενδεχόμενη έκδοση προκύπτει από το έγγραφο που υπέβαλε ο Αντιπρόεδρος της Επιτροπής στην Cocobu κατά τη συνεδρίασή της κεκλεισμένων των θυρών της 11ης Μαρτίου, από τα έγγραφά του της 12ης και 15ης Απριλίου στην προεδρία της εν λόγω επιτροπής και από την έκθεση της 18ης Ιουνίου 2002 της επιτροπής εποπτείας, περί κινήσεως έρευνας περί των χειρισμών των διαδικασιών στην υπόθεση ECHO που καταλογίζονται σε μία 'σύμπραξη υψηλοβάθμων υπαλλήλων' στους οποίους φέρεται ότι περιλαμβανόταν ο προσφεύγων·

7. να αναστείλει ή να απαγορεύσει την απόφαση του διευθυντή της OLAF, της οποίας η έκδοση ή η ενδεχόμενη έκδοση προκύπτει από τα ίδια έγγραφα καθώς και από το έγγραφο της 8ης Απριλίου 2002 του Αντιπροέδρου της Επιτροπής προς τον προσφεύγοντα, περί κινήσεως έρευνας κατά [του προσφεύγοντος] στην υπόθεση ECHO βάσει στοιχείων προβαλλομένων ως νέων στην υπόθεση αυτή, δυναμένων να δικαιολογήσουν την εκ νέου κίνηση ή την επανάληψη της αρχικής διαδικασίας κατ' αυτού·

8. να αναστείλει ή να απαγορεύσει όλες τις πράξεις έρευνας που συμπληρώθηκαν ή που ενδέχεται να συμπληρωθούν στο πλαίσιο των ερευνών αυτών·

9. να αναστείλει ή να απαγορεύσει όλα τα αιτήματα που αντλήθηκαν ή ενδέχεται να αντληθούν από τις έρευνες αυτές·

10. να διατάξει την Επιτροπή να απευθύνει στα πρώην μέλη ή υπαλλήλους της Επιτροπής, στα όργανα τύπου και στα μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ενέκριναν ή υποστήριξαν τους ισχυρισμούς των [κ.κ.] Rivando και van Buitenen κατά [του προσφεύγοντος] και τις συνέχειες που τους δόθηκαν από την OLAF, και ειδικότερα στη δανική και στη σουηδική τηλεόραση, στις [κυρίες] [A.] Gradin και [R.] Bjerregard, στο *Stern,* στην [κυρία] Stauner και στον

11. [κύριο] Rhule, με αντίγραφο για τη μέγιστη δυνατή διανομή στα κύρια όργανα τύπου, συμπεριλαμβανομένων αυτών των ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων, και στην προεδρία της Cocobu, επιστολή που να τους επισημαίνει ότι ούτε η έκθεση [του κυρίου] van Buitenen της 31ης Αυγούστου 2001 ούτε κανένα άλλο πληροφοριακό στοιχείο που διαβιβάστηκε στην OLAF ή την Επιτροπή απεκάλυψαν νέαν στοιχεία δυνάμενα να καταστήσουν δυνατή την κίνηση, την εκ νέου κίνηση ή την επανάληψη πειθαρχικών διαδικασιών κατά [του προσφεύγοντος] στην υπόθεση ECHO ή στις συνδεόμενες με αυτόν υποθέσεις, επαναβεβαιώνοντας την πλήρη αθωότητά του ως προς τις πειθαρχικές αιτιάσεις κατ' αυτού και καταγγέλλοντας εκείνους τους ισχυρισμούς τους με τους οποίους είχαν αμφισβητήσει ή φαίνονταν να έχουν αμφισβητήσει την απαλλαγή του και το κύρος της διαδικασίας της οποίας είχε αποτελέσει αντικείμενο, υπό την επιφύλαξη της δικαστικής συνέχειας που θα μπορούσε να δοθεί σ' αυτούς·

12. να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα."

23 Η Επιτροπή υπέβαλε τις γραπτές παρατηρήσεις της επί της αιτήσεως για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων στις 7 Αυγούστου 2002.

24 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους κατά την ακρόαση που διεξήχθη στις 27 Σεπτεμβρίου 2002.»

Η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη

10 Με την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων στο σύνολό της ως απαράδεκτη.

11 Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε καταρχάς ότι τα αιτήματα που αναφέρονται στα σημεία 2 έως 9 της αιτήσεως αυτής, που έκρινε ότι πρέπει να εξετασθούν πρώτα, αποσκοπούσαν είτε να ανασταλεί η εκτέλεση πολλών ληφθεισών «αποφάσεων», είτε να απαγορευθεί βάσει των προσωρινών μέτρων η λήψη «αποφάσεων» μελλοντικώς σχετικά με εσωτερικές έρευνες διεξαχθείσες από την OLAF.

12 Έκρινε ότι έως την ημέρα εκείνη δεν υπήρχε κανένα αίτημα της OLAF ούτε πράξη της Επιτροπής που να αφορούν ονομαστικώς τον προσφεύγοντα και που θα μπορούσαν να τον βλάψουν. Υπό τις συνθήκες αυτές, έκρινε ότι τα αιτήματα της κύριας δίκης για την ακύρωση των ληφθεισών ή μελλοντικών αποφάσεων σχετικά με εσωτερικές έρευνες διεξαχθείσες από την OLAF έπασχαν προδήλως λόγω απαραδέκτου και ότι το απαράδεκτο αυτό συνεπαγόταν το απαράδεκτο των αιτημάτων που περιλαμβάνονται στα σημεία 2 έως 9 της αιτήσεως για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων.

13 Για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, βασίστηκε στο ακόλουθο σκεπτικό που διατυπώνεται στις σκέψεις 43 έως 47 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως:

«43 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων, ο οποίος άσκησε την προσφυγή του κατ' εφαρμογή του άρθρου 91 του ΚΥΚ, υποστηρίζει ότι τρεις σειρές πράξεων (βλ. σκέψεις 32 έως 37 πιο πάνω) τον βλάπτουν, δηλαδή οι αποφάσεις της OLAF να κινηθούν διοικητικές έρευνες, τα συμπεράσματα της OLAF της 31ης Ιανουαρίου και της 15ης Φεβρουαρίου 2002 και, επικουρικώς, οι πράξεις έρευνας της OLAF.

44 Εντούτοις, δεν είναι δυνατόν να εγκριθεί η ανάλυση αυτή, δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν προσεκόμισε την απόδειξη περί της υπάρξεως βλαπτικής γι' αυτόν πράξεως. Οι παρασχεθείσες από τους διαδίκους εξηγήσεις κατά την ακρόαση, αντί να ενισχύσουν την άποψη του προσφεύγοντος επιβεβαίωσαν την απουσία οποιασδήποτε βλαπτικής πράξεως.

45 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι το άρθρο 4 της αποφάσεως 1999/396 προβλέπει την υποχρέωση ο υπάλληλος της Επιτροπής να έχει ακουσθεί πριν από την εξαγωγή εκ μέρους της OLAF συμπερασμάτων που τον εμπλέκουν προσωπικώς. Ως προς τον χρόνο κατά τον οποίο ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος πρέπει να τύχει ακροάσεως, η διάταξη αυτή διακρίνει δύο καταστάσεις. Πράγματι, αν ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος πρέπει να "ενημερώνεται ταχέως, εφόσον από την ενημέρωση αυτή δεν υπάρχει κίνδυνος να θιγεί η έρευνα", η OLAF πρέπει "εν πάση περιπτώσει", να ακροαστεί τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο προτού εξαχθούν κατά τη λήξη της έρευνας συμπεράσματα που τον αφορούν ονομαστικά.

46 Επί πλέον, τα συμπεράσματα που συνήγαγε η OLAF κατά τη λήξη της έρευνας, τα οποία αφορά η δεύτερη περίπτωση του άρθρου 4, είναι κατ' ανάγκη αυτά που περιλαμβάνονται στην έκθεση που καταρτίσθηκε υπό την εποπτεία του διευθυντή της υπηρεσίας αυτής, όπως αυτό προβλέπεται από το άρθρο 9 του

κανονισμού 1073/1999. Σύμφωνα με τον κανονισμό αυτό η έκθεση αυτή και κάθε συναφές χρήσιμο έγγραφο διαβιβάζονται στο οικείο θεσμικό όργανο το οποίο δίνει στην εσωτερική έρευνα τη συνέχεια, ιδίως πειθαρχική και δικαστική, την οποία απαιτούν τα αποτελέσματά της.

47 Ερωτηθείσα από τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, η Επιτροπή ανέφερε κατά την ακρόαση ότι δεν υπήρχε καμία έκθεση υπό την έννοια του άρθρου 9 του κανονισμού 1073/1999 που να του έχει υποβάλει η OLAF και η οποία να εμπλέκει προσωπικώς τον προσφεύγοντα. Διαπιστώνεται επίσης ότι ο τελευταίος δεν αποτελεί αντικείμενο καμιάς διώξεως, πειθαρχικού ή δικαστικού χαρακτήρα, η οποία να δίνει συνέχεια σε έκθεση της OLAF που τον εμπλέκει. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει ακόμη να παρατηρηθεί ότι ο N. Kinnock, μέλος της Επιτροπής, ρητώς υπογράμμισε με το έγγραφό του της 8ης Απριλίου 2002 ότι ο προσφεύγων θα τύχει των εγγυήσεων που απονέμει το άρθρο 4 της αποφάσεως 1999/396 αν τα συμπεράσματα της OLAF τον αφορούν ονομαστικώς, πράγμα το οποίο σημαίνει κατ' ανάγκην ότι, καθόσον γνώριζε ο N. Kinnock, καμία πράξη αυτού του είδους δεν είχε γίνει.»

14 Στη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής προσέθεσε, κατ' ουσίαν, όσον αφορά τα ίδια αυτά αιτήματα της αιτήσεως για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, ότι η ενδεχομένη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης η οποία προκλήθηκε από την αναγγελθείσα απαλλαγή κατά τη λήξη της αρχικής διαδικασίας καθώς και του δικαιώματος του απορρήτου των εργασιών του πειθαρχικού συμβουλίου δεν ανήκει στην εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής της κύριας δίκης αλλά στην ουσία αυτής.

15 Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε, εν πάση περιπτώσει, στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο προσφεύγων δεν είχε αποδείξει ότι η OLAF είχε καταλήξει σε συμπεράσματα που τον αφορούσαν ονομαστικώς ούτε ότι υπήρχε προηγουμένη αιτίαση δικαιολογούσα την άσκηση των δικαιωμάτων του άμυνας, ώστε τα δικαιώματα αυτά ούτε μπορούσαν να προβληθούν ούτε να αγνοηθούν.

16 Στη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν δέχθηκε επίσης τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος σύμφωνα με τον οποίο η απαλλαγή, της οποίας είχε τύχει κατά τη λήξη της πειθαρχικής διαδικασίας, του εξασφάλιζε «θεμελιώδες δικαίωμα για ησυχία», αντλούμενο από την αρχή της τηρήσεως της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής τόνισε συναφώς, αφενός, ότι το άρθρο 11 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ προβλέπει ότι νέα στοιχεία και σοβαρά αποδεικτικά μέσα μπορούν πάντοτε να δικαιολογήσουν την εκ νέου κίνηση της αρχικής διαδικασίας και, αφετέρου, ότι η Επιτροπή είχε, κατ' επανάληψη, επιφυλαχθεί σχετικά με τον οριστικό χαρακτήρα της πειθαρχικής διαδικασίας.

17 Ως προς τον ισχυρισμό σύμφωνα με τον οποίον τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισαν ο van Buitenen και ο εν λόγω δικηγόρος είχαν παρανόμως ανακοινωθεί στην OLAF, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής τον απέρριψε αναφέροντας, στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να αμφισβητηθεί, πριν από οποιοδήποτε συμπέρασμα της έρευνας της OLAF, η χρήση των εγγράφων αυτών στην οποία θα προέβαινε η τελευταία.

18 Στη συνέχεια, όσον αφορά τα αιτήματα, που περιλαμβάνονται στο σημείο 1 της αιτήσεως για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων και αφορούν την ανακοίνωση ορισμένων εγγράφων, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε, στη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι έπρεπε να απορριφθούν για τον λόγο ότι κανένας ισχυρισμός δεν αφορούσε τον προσφεύγοντα και ότι η εφαρμοστέα κανονιστική ρύθμιση δεν προέβλεπε την ανακοίνωση εγγράφων σε μια τέτοια περίπτωση.

19 Τέλος, όσον αφορά τα αιτήματα που διατυπώνονται στα σημεία 10 και 11 της αιτήσεως για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, τα οποία αποσκοπούν στο να χορηγήσει η Επιτροπή αρωγή στον προσφεύγοντα κατ' εφαρμογή του άρθρου 24 του ΚΥΚ, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε, στη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι επίσης δεν μπορούσαν να γίνουν δεκτά, για τον λόγο ότι αυτός δεν μπορούσε να λάβει θέση επί των μη αποδειχθέντων πραγματικών περιστατικών, η επέλευση των οποίων, επί πλέον, ήταν αβέβαιη, ούτε να διατάξει τη διοίκηση να παραιτηθεί εκ των προτέρων από την άσκηση της πειθαρχικής της εξουσίας.

Η αναίρεση

20 Ο S. Gomez-Reino ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη·

— κυρίως, αποφαινόμενο το ίδιο επί της αιτήσεως για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων της 15ης Ιουλίου 2002, να κάνει δεκτά τα αιτήματα αυτής·

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να αποφανθεί εκ νέου επί της αιτήσεως αυτής·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρώτης δίκης όσο και της αναιρέσεως.

21 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως επειδή είναι εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη. Επικουρικώς, αν το Δικαστήριο δεχθεί το βάσιμο της αναιρέσεως, ισχυρίζεται ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν αποφάνθηκε, με την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη, ούτε επί του fumus boni juris ούτε επί του όρου του επείγοντος, και ότι επομένως η αίτηση για τη

λήψη ασφαλιστικών μέτρων δεν αποτέλεσε αντικείμενο καμίας επί της ουσίας εξετάσεως, ώστε η υπόθεση δεν μπορεί να κριθεί και το Δικαστήριο δεν μπορεί να αποφανθεί το ίδιο επί της εν λόγω αιτήσεως. Η Επιτροπή ζητεί εν πάση περιπτώσει να επιφυλαχθεί το Δικαστήριο ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Επί του πρώτου λόγου που βασίζεται στην ανεπαρκή αιτιολογία

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

22 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη δεν απάντησε στην επιχειρηματολογία που ανέπτυξε σχετικά με την ύπαρξη πράξεων βλαπτικών γι' αυτόν και ότι πάσχει επομένως ανεπαρκή αιτιολογία. Πράγματι, ισχυρίστηκε ενώπιον του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι, ακόμη και στην περίπτωση που δεν είχε συναχθεί κανένα οριστικό συμπέρασμα, υπό την έννοια του άρθρου 9 του κανονισμού 1073/1999, από τις προκαταρκτικές έρευνες της OLAF, οι έρευνες αυτές ήσαν ανοικτές, κατ' εφαρμογήν του ιδίου κανονισμού, είχαν ως αποτέλεσμα τις εκθέσεις της 31ης Ιανουαρίου και της 15ης Φεβρουαρίου 2002 και μπορούσαν καθεαυτές να τον βλάψουν διότι έθιγαν τα δικαιώματά του άμυνας, παραβίαζαν τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της τηρήσεως της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και πραγματοποιήθηκαν βάσει αποδεικτικών στοιχείων που ανακοινώθηκαν στην OLAF κατά παραβίαση του απορρήτου της πειθαρχικής διαδικασίας. Ανέφερε επίσης το γεγονός ότι τελικά συμπεράσματα που τον ανέφεραν ονομαστικώς ήταν ενδεχόμενο να υιοθετηθούν με μία έκθεση η οποία θα επέβαλε πειθαρχική ή δικαστική συνέχεια. Η απάντηση στην επιχειρηματολογία αυτή υπέθετε επομένως, κατ' αυτόν, την απόδειξη είτε ότι οι σχετικές πράξεις, συμπεριλαμβανομένων των προκαταρκτικών ερευνών της OLAF, δεν υπήρχαν, είτε ότι δεν συνιστούσαν βλαπτικές πράξεις υπό την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου.

23 Απαντώντας στα επιχειρήματα αυτά, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής παρατήρησε μόνο, στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι δεν υπήρχαν συμπεράσματα της OLAF ή πράξεις της Επιτροπής που αφορούσαν ονομαστικώς τον προσφεύγοντα και που μπορούσαν να τον βλάψουν.

24 Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, εξάλλου, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης της διατάξεως ανέφερε κατά τρόπο ανακριβή τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος κατά την ακρόαση, ενώ αυτοί δεν τροποποιούσαν το περιεχόμενο των όσων αυτός προσεκόμισε γραπτώς.

25 Εξάλλου, εκτιμώντας, στη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η ενδεχόμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας δεν ανήκε στην εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής αλλά της ουσίας αυτής, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής απέρριψε άνευ αιτιολογίας τη θέση του προσφεύγοντος σύμφωνα με την οποία η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας απεκάλυπτε ακριβώς την ύπαρξη βλαπτικών πράξεων, πράγμα το οποίο καθιστούσε αδύνατο το διαχωρισμό του ζητήματος του παραδεκτού από αυτό επί της ουσίας.

26 Επί πλέον, στην απάντηση που έδωσε, «εν πάση περιπτώσει», στις αιτιάσεις που βασίζονταν στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής παρέλειψε να αναφέρει τους λόγους για τους οποίους ο προσφεύγων δεν ενημερώθηκε για το ενδεχόμενο της εμπλοκής του ούτε για το περιεχόμενο των προβληθέντων κατ' αυτού ισχυρισμών, ενώ τα συμφέροντα της έρευνας δεν το δικαιολογούσαν καθόλου και από τις γραπτές και προφορικές απαντήσεις του M. Kinnock στα μέλη της Cocobu, που κατατέθηκαν στον φάκελο της διαδικασίας για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων στις 11 και 23 Σεπτεμβρίου 2002 από τον προσφεύγοντα, φαινόταν ότι η ίδια η Επιτροπή θεωρούσε ότι τα δικαιώματα άμυνας είχαν εφαρμογή στο προκαταρκτικό στάδιο των ερευνών της OLAF.

27 Τέλος, όσον αφορά τις αιτιάσεις που βασίζονται στη μη λήψη υπόψη των αρχών της τηρήσεως της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου, καθώς και στη μη κανονική χρήση αποδεικτικών στοιχείων, η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη, στις σκέψεις της 52 και 53, έπασχε επίσης λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας, ελλείψει κατάλληλης απαντήσεως στις θέσεις του προσφεύγοντος, ο οποίος υποστήριζε μεταξύ άλλων ότι τα έγγραφα της Επιτροπής της 28ης Ιουνίου 2000 και της 10ης Μαΐου 2001 είχαν δημιουργήσει σ' αυτόν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη.

28 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων δεν αμφισβήτησε τις σκέψεις 40 έως 43 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ούτε την ανάλυση των αιτημάτων της αιτήσεώς του από τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, και ότι επομένως δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίζει ότι τα ουσιώδη επιχειρήματά του παραμορφώθηκαν από τον τελευταίο. Αναφέροντας ότι αυτός δεν απάντησε στην επιχειρηματολογία του σύμφωνα με την οποία ήταν ενδεχόμενο να συναχθούν συμπεράσματα από την OLAF που να τον αφορούν άμεσα, ο προσφεύγων παραμόρφωσε το περιεχόμενο της αιτήσεώς του για τη λήψη προσωρινών μέτρων, ιδίως των σημείων 37 και 45 αυτής, και επιβεβαίωσε εξάλλου ότι γνώριζε ότι τέτοια συμπεράσματα δεν υπήρχαν. Ως προς τη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το περιεχόμενό της αποτελούσε μια όσο το δυνατόν ορθή περίληψη της επιχειρηματολογίας που ανέπτυξε ο προσφεύγων κατά την ακρόαση. Η σκέψη 50 διατυπώνει προφανή κανόνα δικαίου, που δεν χρειαζόταν να αιτιολογηθεί περαιτέρω. Οι άλλες αμφισβητούμενες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως επίσης δεν έπασχαν ανεπαρκή αιτιολογία.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

29 Δεν μπορεί να απαιτείται από τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να αποφαίνεται ρητώς επί όλων των πραγματικών και νομικών ζητημάτων που θίγονται κατά τη διάρκεια των ασφαλιστικών μέτρων. Αρκεί οι λόγοι τους οποίους έκρινε βάσιμους να αιτιολογούν προσηκόντως, ενόψει των περιστάσεων της υποθέσεως, τη διάταξή του και να καθιστούν δυνατή την εκ μέρους του Δικαστηρίου άσκηση του δικαστικού ελέγχου [βλ. διατάξεις της 19ης Ιουλίου 1995, C-149/95 P(R), Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-2165, σκέψη 58, και της 11ης Ιουλίου 1996, C-148/96 P(R), Goldstein κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-3883, σκέψη 25].

30 Εν προκειμένω, η απόρριψη λόγω απαραδέκτου της αιτήσεως για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων αιτιολογείται από τη διαπίστωση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι δεν αποδείχθηκε ότι υπήρχαν, κατά την ημέρα της δημοσιεύσεως της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, συμπεράσματα της OLAF ή πράξεις της Επιτροπής που αφορούσαν ονομαστικώς τον προσφεύγοντα και που μπορούσαν να τον βλάψουν.

31 Για να καταλήξει στη διαπίστωση αυτή, η οποία περιλαμβάνεται στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής ανέφερε, αφενός, στη σκέψη 45 και 46 της εν λόγω διατάξεως, ότι ο υπάλληλος τον οποίον αφορά έρευνα της OLAF πρέπει πάντοτε να τυγχάνει ακροάσεως πριν από τη συναγωγή συμπερασμάτων από την εν λόγω υπηρεσία, αν τα συμπεράσματα αυτά περιλαμβάνονται σε έκθεση, υπό την έννοια του άρθρου 9 του κανονισμού 1073/1999, που τον εμπλέκει προσωπικώς. Αφετέρου, στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε ότι δεν υπήρχε εν προκειμένω καμία έκθεση αυτού του είδους που να έχει διαβιβασθεί στην Επιτροπή από την OLAF, ότι ο προσφεύγων δεν αποτελούσε αντικείμενο καμίας πράξεως, πειθαρχικού ή δικαστικού χαρακτήρα, η οποία θα έδινε συνέχεια σε μια τέτοια έκθεση, και ότι από το γράμμα της επιστολής της 8ης Απριλίου 2002 που απηύθυνε στον προσφεύγοντα ο M. Kinnock, μέλος της Επιτροπής, προέκυπτε ότι καμία πράξη αυτού του είδους δεν είχε εκδοθεί.

32 Επομένως, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής αιτιολόγησε προσηκόντως την εκτίμηση που διατύπωσε στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και, αναφέροντας με επαρκή ακρίβεια τους πραγματικούς και νομικούς λόγους της εκτιμήσεως αυτής, κατέστησε δυνατή την εκ μέρους του Δικαστηρίου άσκηση του ελέγχου του.

33 Για να δοθεί στη συνέχεια απάντηση στα επιχειρήματα του προσφεύγοντος σύμφωνα με τα οποία, αφενός, εσωτερικές έρευνες που τον αφορούσαν είχαν διεξαχθεί από την OLAF χωρίς αυτός να έχει τύχει ακροάσεως και, αφετέρου, η κατά τον τρόπο αυτό προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας τον έβλαπτε καθεαυτή, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε, στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο προσφεύγων, μη έχοντας αποδείξει ότι η OLAF συνήγαγε συμπεράσματα που τον αφορούν ονομαστικώς προτού να τον ακούσει, δεν μπορεί να αναφέρει αιτίαση δικαιολογούσα την άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας και δεν απέδειξε ότι τα δικαιώματα αυτά είχαν προσβληθεί. Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής απάντησε, επομένως, στην επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος και απέδειξε ότι δεν είχε αλλάξει το περιεχόμενο, παρά την ασαφή παρουσίαση ορισμένων από τα στοιχεία του στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

34 Επομένως, και λαμβάνοντας υπόψη τις διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 43 έως 47 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το γεγονός ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, στη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλ-

λομένης διατάξεως, ανέφερε μόνον ότι η ενδεχομένη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας δεν ανήκει στην εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής της κύριας δίκης αλλά στην επί της ουσίας εξέταση αυτής, και ότι έτσι δεν απάντησε ειδικώς στη σκέψη αυτή στα επιχειρήματα που βασίζονται στο ότι ο προσφεύγων δεν είχε ενημερωθεί για την κίνηση εσωτερικής έρευνας δυναμένης να αποκαλύψει την προσωπική του εμπλοκή και στο ότι η διεξαγωγή έρευνας υπό τις συνθήκες αυτές τον έβλαπταν, δεν αποκαλύπτει καθεαυτό ανεπαρκή αιτιολογία που να δικαιολογεί τη λογοκρισία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

35 Ομοίως, για να εκτιμήσει ότι ο προσφεύγων δεν μπορούσε εγκύρως να επικαλείται την αρχή της τηρήσεως της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής παρατήρησε, στη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι το άρθρο 11 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ προβλέπει τη δυνατότητα νέας κινήσεως της πειθαρχικής διαδικασίας βάσει νέων στοιχείων και ότι τα έγγραφα της Επιτροπής που απεστάλησαν στα όργανα τύπου το 2000, σε εκτέλεση της φιλικής συμφωνίας που συνήφθη στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-108/00 R, περιείχαν επιφύλαξη ως προς τον οριστικό χαρακτήρα της πειθαρχικής διαδικασίας. Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εξέθεσε, επομένως, με επαρκή ακρίβεια τους λόγους που δικαιολογούν την απόρριψη του λόγου που βασίζεται στην τήρηση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, ακόμη και αν δεν απάντησε ρητώς στο επιχείρημα κατά το οποίο οι έρευνες της OLAF δεν μπορούσαν να αφορούν τα ίδια στοιχεία με αυτές ως προς τις οποίες η Επιτροπή είχε αποκλείσει τον αποδεικτικό χαρακτήρα με τα έγγραφά της της 28ης Ιουνίου 2000 και της 10ης Μαΐου 2001.

36 Τέλος, αντίθετα προς τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν παρέλειψε, στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, να αποφανθεί επί της θέσεως σύμφωνα με την οποία η ανακοίνωση στην OLAF εγγράφων ή πληροφοριών που καλύπτονται από το απόρρητο της αρχικής διαδικασίας καθιστούσε παράνομες τις έρευνες της εν λόγω υπηρεσίας. Ανέφερε ρητώς, επιτρέποντας και εκεί στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του, ότι το γεγονός αυτό μπορούσε να χρησιμεύσει για να αμφισβητηθεί η εκ μέρους της OLAF χρήση των στοιχείων αυτών, αλλά μόνον αν τελικά συμπεράσματα είχαν συναχθεί εκ μέρους της από τις έρευνές της.

37 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη δεν πάσχει ανεπαρκή αιτιολογία. Ο πρώτος λόγος πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου, που βασίζεται σε παράβαση των κανόνων σχετικά με το βάρος αποδείξεως και το δικαίωμα για δίκαιη δίκη

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

38 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, αφενός, παρέβη τους σχετικούς με το βάρος αποδείξεως κανόνες, κρίνοντας ότι «ο προσφεύγων δεν προσεκόμισε την απόδειξη πράξεως βλαπτικής γι' αυτόν», ενώ υπήρχε αντικειμενικά σοβαρό τεκμήριο υπέρ της θέσεως αυτής, και, αφετέρου, προσέβαλε το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, αρνούμενος να κρίνει δεκτή την αίτηση περί προσκομίσεως εγγράφων που υπέβαλε ο προσφεύγων, ενώ τα έγγραφα αυτά ήσαν απαραίτητα για να αποδειχθεί η ύπαρξη βλαπτικών πράξεων.

39 Όσον αφορά τους σχετικούς με το βάρος αποδείξεως κανόνες, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής υπενθύμισε ο ίδιος, στη σκέψη 6 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι το παραδεκτό της προσφυγής της κύριας δίκης μπορούσε να εξετασθεί στο πλαίσιο διαδικασίας για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων μόνον αν αποκλειόταν, prima facie, εντελώς. Όμως, εν προκειμένω, ο προσφεύγων είχε επαρκώς αποδείξει, βάσει ολόκληρης σειράς αποδείξεων ή ενδείξεων αναμφισβήτητα αντικειμενικών ότι το παραδεκτό της προσφυγής της κύριας δίκης δεν μπορούσε να αποκλεισθεί προδήλως εκ των προτέρων. Επομένως, στην Επιτροπή απόκειτο να αποδείξει τη μη ύπαρξη βλαπτικών πράξεων.

40 Όσον αφορά το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, ο προσφεύγων υποστηρίζει, αναφέροντας μεταξύ άλλων την απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-185/95 P, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-8417), ότι το δικαίωμα αυτό συνεπάγεται ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διατάζει την Επιτροπή να προσκομίσει τα έγγραφα που είχαν προσηκόντως αναγνωρισθεί και μπορούσαν να έχουν επίπτωση στη διαφορά, ειδικότερα τα εδάφη της εκθέσεως του van Buitenen και τα συμπεράσματα που συνήγαγε από αυτά η OLAF στις 31 Ιανουαρίου και στις 15 Φεβρουαρίου 2002. Το γεγονός ότι από τα έγγραφα αυτά είχαν

ήδη συναχθεί συμπεράσματα ενίσχυσε την υποχρέωση της ανακοινώσεώς τους. Εξάλλου, οι ερωτήσεις που υποβλήθηκαν στην Επιτροπή κατά την ακρόαση των διαδίκων έδειξαν ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής είχε αμφιβολίες ως προς το περιεχόμενο των εγγράφων αυτών. Αρκούμενος μόνο στις προφορικές εξηγήσεις της Επιτροπής και αρνούμενος να διατάξει την ανακοίνωση των οικείων εγγράφων, ως ασφαλιστικό μέτρο ή μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής αποφάνθηκε χωρίς αντικειμενική βάση.

41 Η Επιτροπή θεωρεί ότι το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, περί πλάνης περί το δίκαιο όσον αφορά το βάρος αποδείξεως, καταλήγει ουσιαστικά να ασκεί κριτική στην άριστη εκτίμηση περί του επαρκούς χαρακτήρα των αποδεικτικών στοιχείων στην οποία προέβη ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής και ότι, επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό στο πλαίσιο της αναιρέσεως. Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, παρατηρώντας ότι δεν υπήρχε καμία βλαπτική πράξη, προέβη εξάλλου σε πραγματική διαπίστωση, πανομοιότυπη με αυτήν στην οποία προέβη η Επιτροπή κατά την ακρόαση. Εξάλλου, εκτιμώντας ότι το βάρος αποδείξεως έφερε ο προσφεύγων και ότι αυτός δεν απέδειξε την ύπαρξη μιας τέτοιας πράξεως, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν αντέστρεψε αντικανονικώς το βάρος αποδείξεως. Πράγματι, η Επιτροπή δεν μπορούσε, στο πλαίσιο διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, να αποδείξει ένα αρνητικό γεγονός, δηλαδή την απουσία βλαπτικής πράξεως.

42 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, σχετικά με την παραβίαση της «αρχής της αντικειμενικότητας των αποφάσεων» και της αρχής της ισότητας των όπλων, επίσης δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν ήταν υποχρεωμένος, εν προκειμένω, να διατάξει ανακριτικά μέτρα, διότι ο προσφεύγων δεν προσεκόμισε επαρκείς ενδείξεις προς στήριξη των προβαλλομένων γεγονότων και δεν υπέβαλε αίτηση υπό την έννοια αυτή. Η διαδικασία για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, η οποία χαρακτηρίζεται από την ταχύτερη εξέταση των επιχειρημάτων των διαδίκων, θα προσφερόταν εξάλλου αρκετά δύσκολα για τέτοια ανακριτικά μέτρα. Ο προσφεύγων δεν μπορεί στο στάδιο της αιτήσεως αναιρέσεως να σχολιάζει παραδεκτώς την άρνηση απαντήσεως σε αίτηση που ο ίδιος δεν είχε υποβάλει ενώπιον του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, όπως μπορεί να νοηθεί από το σημείο 210 της αιτήσεώς του για τη λήψη προσωρινών μέτρων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

43 Με τον δεύτερο αυτό λόγο, του οποίου τα δύο σκέλη δεν μπορούν να εξεταστούν χωριστά, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν μπορούσε να απορρίψει λόγω απαραδέκτου την αίτηση για τη λήψη προσωρινών μέτρων χωρίς να έχει προηγουμένως διατάξει την ανακοίνωση των εγγράφων που μόνον η Επιτροπή είχε και τα οποία ήσαν απαραίτητα για να αποδειχθεί η ύπαρξη βλαπτικών πράξεων. Ζητώντας από τον προσφεύγοντα να αποδείξει ο ίδιος την ύπαρξη τέτοιων πράξεων και βασιζόμενος μόνο στις παρατηρήσεις της Επιτροπής, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, ταυτόχρονα, δεν έλαβε υπόψη τους σχετικούς με το βάρος αποδείξεως κανόνες και το δικαίωμα για δίκαιη δίκη.

44 Επομένως, ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί μόνο τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες προέβη ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, αλλά επιδιώκει να αποδειχθεί ότι η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη ενέχει πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την εκ μέρους του δικαστή αυτού νομική εκτίμηση των πραγματικών περιστάσεων που του είχαν υποβληθεί, ειδικότερα την εφαρμογή των σχετικών με το βάρος αποδείξεως κανόνων [βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη της 30ής Απριλίου 1997, C-89/97 P (R), Moccia Irme κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-2327, σκέψεις 39 και 40, και απόφαση της 8ης Ιουλίου 1999, C-199/92 P, Hüls κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4287, σκέψη 64 και 65].

45 Στο πλαίσιο διαδικασίας για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, ο προσφεύγων οφείλει να αποδεικνύει την ύπαρξη ορισμένων στοιχείων που καθιστούν δυνατό να συναχθεί, εκ πρώτης όψεως, το παραδεκτό της προσφυγής επί της ουσίας με την οποία συνδέεται η αίτησή του για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, για να μη μπορεί, μέσω της διαδικασίας για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, να επιτύχει μεταξύ άλλων την αναστολή της εκτελέσεως πράξεων των οποίων την ακύρωση θα μπορούσε στη συνέχεια το Δικαστήριο, αν η προσφυγή επί της ουσίας κηρυχθεί απαράδεκτη, να την αρνηθεί [βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη της 18ης Νοεμβρίου 1999, C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-8343, σκέψη 89].

46 Μία τέτοια εξέταση του παραδεκτού είναι, στο πλαίσιο αυτό, κατ' ανάγκη συνοπτική, λαμβάνοντας υπόψη τον επείγοντα χαρακτήρα της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων, και μπορεί μόνο να διεξαχθεί βάσει των στοιχείων που προέβαλε ο προσφεύγων, ενώ το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν προδικάζει εξάλλου την απόφαση που το Πρωτοδικείο θα κληθεί να λάβει κατά την εξέταση της προσφυγής επί της ουσίας [βλ. διάταξη της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-8797, σκέψη 35].

47 Εξάλλου, η διαπίστωση του Πρωτοδικείου κατά την οποία ο προσφεύγων δεν παρέσχε τα αναγκαία στοιχεία προς στήριξη των ισχυρισμών του είναι μία πραγματική διαπίστωση που ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου και δεν μπορεί να αμφισβητηθεί κατ' αναίρεση (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 1ης Οκτωβρίου 1991, C-283/90 P, Vidrányi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-4339, σκέψη 12, και της 18ης Νοεμβρίου 1999, C-191/98 P, Τζοάνος κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8223, σκέψη 23), εκτός εάν το Πρωτοδικείο αλλοίωσε τα αποδεικτικά στοιχεία που του υποβλήθηκαν (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 15ης Ιουνίου 2000, C-237/98 P, Dorsch Consult κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-4549, σκέψεις 35 και 36).

48 Είναι αληθές ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, ο κανόνας κατά τον οποίο ο προσφεύγων πρέπει να αποδεικνύει την ύπαρξη των στοιχείων που επιτρέπουν να συναχθεί, εκ πρώτης όψεως, το παραδεκτό της προσφυγής επί της ουσίας με την οποία συνδέεται η αίτησή του για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, μπορεί να γνωρίζει μίξεις. Αυτό μπορεί να συμβαίνει αν η απαιτουμένη απόδειξη εξαρτάται από στοιχεία που βρίσκονται στην αποκλειστική κατοχή του άλλου διαδίκου ή αν ο εν λόγω άλλος διάδικος κατέστησε αδύνατη την προσκόμιση αποδείξεων (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 28ης Απριλίου 1966, Napoletane κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. σ. 103, σ. 117).

49 Ομοίως σε περίπτωση υπάρξεως σοβαρού τεκμηρίου προς στήριξη της απόψεως του προσφεύγοντος, ο αντίδικος φέρει το βάρος της ανταποδείξεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1956, 10/55, Mirossevich κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954/1964, σ. 111).

50 Εντούτοις, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν αγνόησε τους διαφόρους αυτούς κανόνες σχετικά με το βάρος αποδείξεως στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, διαπιστώνοντας, στη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο προσφεύγων δεν είχε προσκομίσει απόδειξη περί της υπάρξεως βλαπτικής γι' αυτόν πράξεως.

51 Πράγματι, αφού ανέφερε προσηκόντως, κατά την παρουσίαση των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, τα έγγραφα τα οποία, κατά τον προσφεύγοντα, επιτρέπουν να αποδειχθεί με επαρκή ακρίβεια και αληθοφάνεια ότι πράξεις έρευνας τον αφορούσαν προσωπικώς και τον έβλαπταν, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έλαβε υπόψη, στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τις παρατηρήσεις της Επιτροπής σύμφωνα με τις οποίες, μεταξύ άλλων, ο προσφεύγων δεν αποτελούσε αντικείμενο καμιάς πράξεως, πειθαρχικού ή δικαστικού χαρακτήρα, κατόπιν εκθέσεως της OLAF περί αμφισβητήσεώς του. Για τους λόγους αυτούς, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε επομένως, σιωπηρώς αλλά κατ' ανάγκη, ότι η Επιτροπή είχε προσκομίσει την ανταπόδειξη όσον αφορά το τεκμήριο που ο προσφεύγων επεδίωκε να αποδείξει και είχε αποδείξει ότι δεν ήταν απαραίτητο να δοθεί συνέχεια στην αίτηση του τελευταίου με την οποία αυτός επεδίωκε να διαταχθεί η προσκόμιση διαφόρων εγγράφων.

52 Αποφασίζοντας έτσι, ενόψει όλων αυτών των στοιχείων και με μια κρίση που δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση στο πλαίσιο της αναιρέσεως, ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι υπήρχε βλαπτική γι' αυτόν πράξη, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν υπέπεσε σε σφάλμα κατά την εφαρμογή των κανόνων που διέπουν το βάρος αποδείξεως. Στη συνέχεια, ο προσφεύγων δεν μπορεί να υποστηρίξει βασίμως ότι δεν ελήφθησαν υπόψη οι αρχές του δικαιώματος για δίκαιη δίκη.

53 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου που βασίζεται στην πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εκτιμώντας ότι η τήρηση των δικαιωμάτων άμυνας δεν ήταν επιβεβλημένη προτού η OLAF να έχει συνάγει συμπεράσματα αφορώντα ονομαστικώς τον προσφεύγοντα

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

54 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εκτιμώντας ότι ούτε τα άρθρα 4 της αποφάσεως 1999/396 καθώς και 2 και 9 του κανονισμού 1073/1999 ούτε οι γενικές αρχές της τηρήσεως των δικαιωμάτων άμυνας και της νομιμότητας της διοικητικής πράξεως μπορούσαν να προβληθούν προτού η OLAF να έχει αντλήσει από τις τυπικές έρευνές της τα τελικά συμπεράσματα που τον αφορούν ονομαστικώς.

55 Καταρχάς, το άρθρο 4 της αποφάσεως 1999/396 απαιτούσε εν προκειμένω να ενημερωθεί ο προσφεύγων ταχέως για τη δυνατότητα προσωπικής εμπλοκής του στις υποθέσεις που αφορούσαν οι νέες έρευνες της OLAF και να είναι σε θέση να διατυπώσει τις απόψεις του ως προς όλα τα γεγονότα που τον αφορούν, σε κάθε περίπτωση προτού να συναχθούν από τις έρευνες συμπεράσματα που να τον αφορούν προσωπικώς.

56 Στη συνέχεια, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν έλαβε υπόψη το περιεχόμενο του άρθρου 9 του κανονισμού 1073/1999 εκτιμώντας, στις σκέψεις 46 και 47 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι τα συμπεράσματα έρευνας της OLAF που αφορούν ονομαστικώς έναν υπάλληλο είναι κατ' ανάγκη αυτά που επιβάλλουν να δοθεί πειθαρχική ή δικαστική συνέχεια. Αναφέροντας ότι η συνέχεια που μπορεί να δοθεί βάσει των αποτελεσμάτων έρευνας της OLAF μπορεί να είναι «ιδίως πειθαρχική και δικαστική», το άρθρο αυτό δεν αποκλείει τη δυνατότητα άλλων πράξεων, για παράδειγμα αιτήσεων περί συμπληρωματικών πληρο-

φοριών απευθυνομένων στην OLAF από το οικείο θεσμικό όργανο, όπως εξάλλου προβλέπει το άρθρο 5, παράγραφος 7, της αποφάσεως της Επιτροπής, της 19ης Φεβρουαρίου 2002, που αφορά τη διεξαγωγή των διοικητικών ερευνών και των πειθαρχικών διαδικασιών, ή ακόμη απόφαση για την έναρξη τυπικής έρευνας.

57 Τέλος, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής παραβίασε την αρχή της τηρήσεως των δικαιωμάτων άμυνας, η οποία επιβάλλεται, ακόμη και άνευ κειμένου, σε οποιαδήποτε διαδικασία κινηθείσα κατά προσώπου και δυναμένη να καταλήξει σε βλαπτική γι' αυτό πράξη, ακόμη και αν πρόκειται για προκαταρκτική διαδικασία. Όπως ήδη υποστήριξε ο προσφεύγων στο πλαίσιο του πρώτου του λόγου (βλ. σκέψη 26 της παρούσας διατάξεως), από τις γραπτές και προφορικές παρατηρήσεις του N. Kinnock προς τα μέλη της Cocobu φαίνεται ότι η ίδια η Επιτροπή θεωρεί ότι τα δικαιώματα άμυνας έχουν εφαρμογή στο προκαταρκτικό στάδιο των ερευνών της OLAF. Η τελευταία εξάλλου αποδίδει μεγάλη σημασία τα στοιχεία που έχει να της διαβιβάζονται τηρουμένων των νομίμων δικαιωμάτων των οικείων προσώπων, όπως αναφέρει το σημείο δ' των «κατευθυντηρίων γραμμών της πράξεως [της]», όπως δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα της OLAF στο διαδύκτιο.

58 Η Επιτροπή εκθέτει, στις εισαγωγικές παρατηρήσεις του υπομνήματός της αντικρούσεως και προτού να απαντήσει απευθείας στον τελευταίο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως, ότι οι παρατηρήσεις τις οποίες αυτή υπέβαλε πρωτοδίκως στις 7 Αυγούστου 2002, σύμφωνα με τις οποίες ο προσφεύγων ζητούσε την αναστολή καθαρά προπαρασκευαστικών μέτρων τα οποία, εξάλλου, θα μπορούσαν ακόμη και να μη καταλήξουν σε οποιαδήποτε διαδικασία κατ' αυτού, εξακολουθούν να ισχύουν πλήρως. Επιβεβαιώνει ότι τα έγγραφα που ανέφερε ο προσφεύγων δεν τον αφορούν ειδικώς και ότι, αν η κατάσταση αυτού πρέπει κάποια μέρα να εξετασθεί ειδικότερα από την OLAF, ο προσφεύγων θα ενημερωθεί σχετικώς πριν από τη συναγωγή συμπερασμάτων. Τονίζει ότι η εν λόγω εξέταση των πραγματικών περιστατικών, την οποία ο ίδιος ο προσφεύγων δέχθηκε ιδίως με τα σημεία 36, 45 και 46 της αιτήσεώς του, δεν διαψεύσθηκε ενώπιον του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή και ότι δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί στο στάδιο της αναιρέσεως.

59 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι τα δικαιώματα άμυνας δεν μπορούν να προβάλλονται σε περίπτωση απουσίας οποιασδήποτε βλαπτικής πράξεως και ότι ο λόγος είναι,

συνεπώς, ανυπόστατος. Ένας τέτοιος λόγος μπορεί να προβληθεί μόνο προς στήριξη αμφισβητήσεως απευθυνομένης κατά τελικής βλαπτικής αποφάσεως. Η άποψη του προσφεύγοντος, σύμφωνα με την οποία η ύπαρξη βλαπτικής πράξεως αποκαλύφθηκε με την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, είναι αντίθετη προς την αρχή αυτή και έχει ως αποτέλεσμα να εξαρτάται το παραδεκτό των προσφυγών από την υποκειμενική εκτίμηση του προσφεύγοντος. Η σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως συνιστά μόνο την υπόμνηση των κανόνων αυτών. Η απλή διεξαγωγή ερευνών από την OLAF δεν μπορεί, υπό τις συνθήκες αυτές, να δικαιολογεί καθεαυτή τη λήψη υπόψη των δικαιωμάτων άμυνας σε ένα τόσο προκαταρκτικό στάδιο.

60 Ομοίως, το γεγονός ότι η OLAF συνάγει συμπεράσματα που αφορούν ένα υπάλληλο, πράγμα το οποίο, εν πάση περιπτώσει, δεν συνέβη εν προκειμένω, δεν συνιστά αυτομάτως προσβλητέα πράξη. Η ύπαρξη των εγγυήσεων τηρήσεως των δικαιωμάτων άμυνας που διατυπώνονται στο άρθρο 4 της αποφάσεως 1999/396 δεν μεταβάλλει την ανάλυση αυτή. Τέλος, η έκφραση «εν πάση περιπτώσει», που περιλαμβάνεται στην αρχή της σκέψεως 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, δείχνει ότι η σκέψη αυτή είναι υπερπερισσή και ότι ενδεχομένη πλάνη περί το δίκαιο που θα την αφορούσε θα ήταν άνευ επιπτώσεως επί του βασίμου αυτής.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

61 Οι βλαπτικές για ένα υπάλληλο πράξεις είναι οι πράξεις που μπορούν να επηρεάσουν άμεσα τη νομική κατάσταση αυτού (απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1969, 32/68, Grasselli κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 191). Αποτελούν πράξεις ή αποφάσεις που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως μόνον τα μέτρα που παράγουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο χαρακτηριστικό τη νομική του κατάσταση (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1989, 346/87, Bossi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 303, σκέψη 23).

62 Σε θέματα υπαλληλικών προσφυγών, οι προπαρασκευαστικές πράξεις μιας τελικής αποφάσεως δεν είναι βλαπτικές και δεν μπορούν επομένως να προσβληθούν παρά

μόνο παρεμπιπτόντως, μαζί με την προσφυγή κατά των ακυρωσίμων πράξεων (βλ. απόφαση της 7ης Απριλίου 1965, 11/64, Weighardt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1965-1968, σ. 85, και προπαρατεθείσα απόφαση Bossi κατά Επιτροπής, σκέψη 23). Αν ορισμένα καθαρά προπαρασκευαστικά μέτρα μπορούν να βλάψουν τον υπάλληλο στο μέτρο που μπορούν να επηρεάσουν το περιεχόμενο πράξεως δυναμένης να προσβληθεί εκ των υστέρων, τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ανεξάρτητης προσφυγής και πρέπει να αμφισβητηθούν προς στήριξη προσφυγής βάλλουσας κατά της πράξεως αυτής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 11ης Ιουλίου 1968, 35/67, Van Eick κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 777).

63 Στην παρούσα υπόθεση, από τις διατάξεις του άρθρου 4 της αποφάσεως 1999/396 προκύπτει ότι ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος πρέπει να ενημερώνεται ταχέως για το ενδεχόμενο της προσωπικής του εμπλοκής, εφόσον από την ενημέρωση αυτή δεν υπάρχει κίνδυνος να θιγεί η έρευνα, και ότι δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να εξαχθούν κατά τη λήξη της έρευνας συμπεράσματα που θα αφορούν ονομαστικά υπάλληλο της Επιτροπής χωρίς να έχει δοθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να εκφρασθεί σχετικά με όλα τα πραγματικά περιστατικά που τον αφορούν.

64 Η μη λήψη υπόψη των διατάξεων αυτών, οι οποίες προσδιορίζουν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί η τήρηση των δικαιωμάτων άμυνας του ενδιαφερομένου υπαλλήλου να συμβιβασθεί με τις επιταγές του απορρήτου ίδιες κάθε έρευνας αυτού του είδους, θα συνιστούσε παράβαση ουσιώδους τύπου εφαρμοστέου στη διαδικασία έρευνας.

65 Πάντως, δεν προκύπτει από αυτό ότι τα προπαρασκευαστικά μέτρα που συνιστούν, για τον εν λόγω υπάλληλο, την έναρξη και τη διεξαγωγή εσωτερικής έρευνας, μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ανεξάρτητης προσφυγής, χωριστής από εκείνη που ο ενδιαφερόμενος μπορεί παραδεκτώς να ασκήσει κατά της τελικής αποφάσεως της διοικήσεως. Πράγματι, αντίθετα προς τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος, ούτε η ύπαρξη, αν υποτεθεί ότι αποδείχθηκε, προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας ούτε το γεγονός ότι εσωτερικές έρευνες έχουν επισπευσθεί καθιστούν δυνατόν από μόνες τους να αποδειχθεί ότι αποφασίσθηκε βλαπτική πράξη, δηλαδή πράξη δυναμένη να προσβληθεί με προσφυγή.

66 Ακολούθως, εκτιμώντας, για τους λόγους που περιλαμβάνονται στη σκέψη 43 έως 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο προσφεύγων δεν μπορούσε να ζητήσει παραδεκτώς την ακύρωση των πράξεων έρευνας της OLAF, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

67 Εξάλλου, παρατηρώντας, στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, με μια εκτίμηση που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο της αναιρέσεως, ότι η OLAF δεν είχε συνάγει συμπεράσματα που αφορούσαν ονομαστικώς τον προσφεύγοντα και εκτιμώντας, στις σκέψεις 50 και 51 της εν λόγω διατάξεως, ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, οι αιτιάσεις που βασίζονται στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας δεν μπορούσαν, εν πάση περιπτώσει, να προβληθούν από τον προσφεύγοντα, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής ερμήνευσε ορθώς τους κανόνες περί του παραδεκτού των προσφυγών που βάλλουν κατά των μέτρων που έχουν προπαρασκευαστικό μόνο χαρακτήρα, ώστε η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη δεν πάσχει πλάνη περί το δίκαιο.

68 Επί πλέον, εκτιμώντας, στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι τα συμπεράσματα έρευνας της OLAF τα οποία αφορούν ονομαστικώς έναν υπάλληλο, υπό την έννοια του άρθρου 4 της αποφάσεως 1999/396, είναι κατ' ανάγκη αυτά που περιλαμβάνονται σε έκθεση συνταχθείσα υπό την εποπτεία του διευθυντή της υπηρεσίας αυτής, όπως προβλέπεται από το άρθρο 9 του κανονισμού 1073/1999, και ότι η συνέχεια που δίδεται στην εσωτερική έρευνα από το οικείο θεσμικό όργανο μπορεί να είναι «ιδίως» πειθαρχική και δικαστική, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν αγνόησε το περιεχόμενο των διατάξεων τις οποίες ερμήνευσε ούτος.

69 Ο εν λόγω δικαστής παρατήρησε, ασφαλώς, στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ότι «καμία πράξη, πειθαρχικού ή δικαστικού χαρακτήρα» δεν έθετε υπό αμφισβήτηση τον προσφεύγοντα, παραλείποντας με τον τρόπο αυτό να διευκρινίσει ότι οι πράξεις αυτές ήταν εκείνες στις οποίες το οικείο θεσμικό όργανο μπορούσε «ιδίως» αλλά όχι μόνο να προβεί ως συνέχεια του αποτελέσματος εσωτερικής έρευνας της OLAF. Πάντως, η εν λόγω ασάφεια, λαμβάνοντας υπόψη τους λόγους που περιλαμβάνονται στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, δεν επιτρέπει καθεαυτή να αποδειχθεί ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής βασίσθηκε, για να κρίνει ότι η υπηρεσία αυτή εν προκειμένω δεν άντλησε κανένα συμπέρασμα αφορών ονομαστικώς τον προσφεύγοντα, σε εσφαλμένη ανάλυση των εφαρμοστέων στη διαφορά διατάξεων.

70 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο προσφεύγων δεν μπορεί να υποστηρίξει βασίμως ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η τήρηση των δικαιωμάτων άμυνας, ελλείψει οποιασδήποτε βλαπτικής πράξεως, δεν μπορούσε να προβληθεί ενώπιόν του.

71 Επομένως, ο τρίτος λόγος δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

72 Από όλες τις προεκτεθείσες σκέψεις προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

73 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αιτήσεως αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα.

74 Η Επιτροπή δεν ζήτησε ρητώς την καταδίκη του προσφεύγοντος αλλά ζήτησε να επιφυλαχθεί το Δικαστήριο όσον αφορά τα έξοδα της παρούσας δίκης. Επομένως, αν και ο προσφεύγων ηττήθηκε, δεν συντρέχει λόγος να καταδικασθεί στα κατ' αναίρεση δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ,

αντικαθιστών τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου, δυνάμει του άρθρου 85, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αιτήσεως αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού,

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Επιφυλλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 8 Απριλίου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος
αντικαθιστών τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου

J.-P. Puissochet